

A OKKUM SKERFLØT EMUR UTTANEFTIR

helt, at lækna yrkið saktans eisini kundi verið ein góð barlast hjá mær sum trúgvandi, har hugurin eisini stóð til at hjálpa fólki.

Pápin gjørdist skakkur

Jenis av Rana sigur, at tankin at lesa til lækna streyfaði longu, meðan hann gekk á studentaskúla í Danmark.

- Eg minnst, tá eg fortaldi pápa mínum um mín læknadrey. Hetta var, meðan eg enn var læraravikarur. Pápi stóð í kjallaranum og hevði júst avlivað eitt lamb. Hann spurdi, hvat eg hugsaði fyri mær – at fara og lesa í eini 10-15 ár og verða heilt uppi í 30-unum, tá eg einaferð varð liðugur. Bara tað, at eg varð vorðin studentur,

var fyri foreldur míni púrusta fremmant.

Men, tað vóru errin foreldur, Dánjal og Aslaug, tá sonur teirra hevði fingið sítt embætisprógv sum lækni.

- Eg byrjaði mítt arbeiði sum lækni á Klaksvíkar Sjúkrahúsi, og tað var Eliesar Olsen, sum ringdi og segði, at hann hevði hoyrt, at

eg var vorðin liðugur við mína útbúgving. Av Klaksvíkar Sjúkrahúsi fór eg á Landssjúkrahúsið at arbeiða, og eftir tað var eg ymsastaðni kring landið og loysti av sum kommunulækni fyri at gerast kommunulækni.

Fyri at gera eina langa søgu stutta, sigur Jenis av Rana, at honum dámdi ógvuliga væl at arbeiða sum lækni á sjúkrahúsunum, og hann hevur eisini stórttrivist sum kommunulækni øll árin, hann hevur starvast sum slíkur.

Fleiri sum spyrja

- Nú egeri vorðin landsstýrismaður og eri 66 ára gamal, eru tað fleiri, sum spyrja, um eg ætli mær at halda fram sum kommunulækni eftir hesi – vónandi – fyra árin í landsstýrinum. Havi eg lív og heilsu, fari eg at nærkast teimum sjeyti, tá tíðin í landsstýrinum í hesum umfarinum verður lokin. Nú eg eri landsstýrismaður, eri eg í farloyvi sum kommunulækni, men eg ætli mær at halda meg dagførdan innan lækna ligan økið – eisini, meðan eg eri landsstýrismaður. Tiskil fari eg eisini miðskeiðis í desember í ár á tveir daga skeið í Keyptmannahavn.

Jenis av Rana heldur, at enn er ov tíðliga at siga, hvussu verður við lækna yrkinum eftir landsstýristíðina, men hann heldur tað ikki vera óhugsandi, at hann kanska fer at taka eini tvey ár aftrátt sum kommunulækni, tá tíðin í landsstýrinum er lokin.

- Síðan 1998 havi eg verið í hálv tíðarstarvi sum kommunulækni, og hetta hevur givið mær størri frælsi til aðrar uppgávur. Boðini hjá Heilsutrygd vóru, at eg í hálv tíðarstarvi skuldi steingja telefonina á middegi, men annars var tað upp til mín sjálfan, hvat eg brúki tíðina til.

Jenis av Rana sigur, at tá talið av sjúklingum hjá honum sum kommunulækna var størst fram til 1998, nærkaðist talið 2000.

- Síðan er talið minkað við náttúrligari frágongd niður í umleið 1500.

Hann sigur, at sum kommunulækni hesi árin hevur hann kent seg at vera 100 prosent á rættari hill, sum hann tekur til.

- Her skipi eg sjálvur mítt arbeiðspláss, og tað dámar mær ógvuliga væl. Eg treivst ógvuliga væl á Landssjúkrahúsinum, har eg eisini gjørdist fyrsti hjálparlækni á medisinsku deild, men starvið sum kommunulækni hevur barasta verið toppurin, sum hann tekur til.

Eitt hart umhvørvi

Jenis av Rana sigur seg onga løtu ivast í, at politikkurin í ávísan mun hevur havt sína ávirkan á hann sum persón, men politiska lívið hevur ongantíð og ángan hátt skeiklað hansara Guds trúgv.

- Politikkur er eitt ógvuliga hart umhvørvi, men okkara flokkur hevur síni greiðu mál. Eg minnst fyrstu ferð, eg endurgav úr Bibliuni og varð so skeldaður út – ikki av lögtingsformanninum, men av øðrum. Tá eg kenni á mær, at eg eigi at gera tað á tingsins røðarpalli, endurgevi eg framvegis úr Bibliuni, men í dag kann eg siga, at eingin er, sum skeldar meg fyri tað.

Í landsstýrinum umsitir Jenis av Rana uttanríkismál, skúlamál og mentamál, og hann heldur, at hetta er eitt fantastiskt høvi á álit at hava fingið.

- Eg eri ógvuliga glaður fyri møguleikan at umsita skúla og mentan, og eg eri ógvuliga glaður fyri at sleppa út um landoddarnar at bera ein annan boðskap enn tað, vit dagliga hoyra. Eins og flestu av okkum, eri eg errin av at vera føroyingur, og eg gleði meg til at fortelja øðrum um hetta fantastiska landið, sum Føroyar eru – og um tey virði, vit eiga. Eg haldi ikki, at vit eiga at leggja okkum skerfløt fyri øllum tí ráki, sum kemur uttaneftir, og eg haldi avgjørt, at vit í Føroyum eiga nøkur virði, sum okkara grannalond og aðrar tjóðir eiga at hoyra um. Á fundum í eitt nú Norðurlandaráðnum havi eg ofta fingið positivar viðmerkingar fyri mínar røður. Tað eru fólk, sum spyrja, um eg orki at føra míni sjónarmið fram, tí tey sjálvi ikki orka meira, og tey rósa mær fyri hetta.

Skipaður maður

At enda í samrøðuni spyrja vit Jenis av Rana, hvussu hann árin sum kommunulækni, politikari og prædikumaður hevur fingið tíðina at røkka til, og hvussu hann vil lýsa seg sjálfan við fáum orðum.

- Eg haldi meg vera rættlaga væl skipaðan og málrættaðan. Eg eri ein positivur og glaður persónur, og eg elski Jesus av øllum mínum hjarta. Lívið hevur verið gott fyri meg og míni, tó at vandar og sjúka hava verið á vegnum, men eg veit, at Harrin vil leiða alt til tað besta, sigur landsstýrismaðurin, sum Sosialurin hevur skift orð við.